

dimitteres forinden en Maaeneds Slutning. Den Regel, der med Hensyn til dette Forhold har været fulgt hidindtil, er ogsaa den, der er bleven fremsat her i Lovforslaget, nemlig at Korporaler og Sekondlieutenanter blive lønede fra den Dag, de komme ind, for Resten af Maaeneden med ¹/_{so} daglig af det Beløb, der er tilstaaet dem i maaenedlig Løn, og naar det er bestemt, da de blye indfaldte, at de skulle sendes hjem forinden en en Maaeneds Slutning, udbetales der dem kun den Kvotadel som maatte tilkomme dem for den Del af Maaeneden, hvori de ere til Tjeneste efter samme Regel. Jeg tror, at og for sig, at dette Princip er selvstændig rigtig ligeover for disse Befalingsmænd, naar de indfalder til en længere Tjeneste; men det stiller sig noget tvivlsomt for mig, hvorvidt man, naar der er Tale om korte Indfaldelser, altsaa for 4, a. 6 Uger, da gjør Ret i at skjære, som her i Lovforslaget er gjort, Korporaler og Sekondlieutenanter over een Kam. Der er jo nemlig den væsentlige Forskiel mellem disse 2. Klasser af Befalingsmænd, at medens Korporalen kommer ind, som han er klædt hjemme, og faar sin Mundering og Udrustning ved Afdelingen, saa er dette ikke Tilfældet med Sekondlieutenanter. Der fordrer af ham, at han skal komme ind passende og anstændigt munderet med den for hans Tjeneste fornødne Udrustning. Medens dette ikke kan have nogen videre Bæmselighed i det Dieblit, han ligger inde til længere Tjeneste, maa det erkendes, at i den Uopklingsalder, hvori saadanne unge Mennesker befinde sig, vil det naar de indfalder og i den Anledning træffe Munderingen osv. frem, ofte vise sig — og jeg veed af Erfaring, at det har vist sig mange Gange — at deres Mundering slet ikke kan bruges, eller i det Mindste, at den i mange Retninger maa søges suppleret. Nu vil man dertil sige: Ja, men der er en Paragraf i Loven, nemlig §. 40, som siger, at Sekondlieutenanter osv. ved hver Udnævnelse faae en Udrustningshjælp af 150 Kroner mod Forpligtelse til selv at anskaffe og vedligeholde reglementsmæssig Paaklædning. Dertil skal jeg nu for det Første bemærke, at en lille Beregning, jeg har anstillet over den aller nødvendigste Udrustning for en Sekondlieutenant, medfører en Lidgift for ham af mindst 250 Kr., han er da saa farvelig udrustet, som man omtrent kan tænke sig, og der vil altsaa paa Forhaand være en Underbalance paa 80 Kr., som han naturligvis, naar han bliver inde i længere Tid, kan dække ved Sparommelighed i sin Leve-maade, men som han kun gjennem ligetrent Offer fra sin Side kan dække i det Dieblit, han efter en længere Tids Franerelse bliver indfaldt til kort Tjeneste. Derved kan man indvende derimod, at Sekondlieutenanter er bedre lønnet end Korporaler, ogsaa det skal jeg villig indrømme; men man vil se, at efter Lovforslaget, der stiller ham noget bedre, end han tidligere stod, har en Sekondlieute-

nant dog kun mellem 7 og 8 Mk. om Dagen at leve af. Nu vil jeg ikke bestride, at naar han ligger længere inde i en Garnison, kan han indrette sig saaledes, at han kan leve nogenlunde billigt og sparsommeligt deraf; men i Tilfælde af en kort Indfaldelse i 2 a 6 Uger, er det virkelig aldeles umuligt for ham, og jeg tror, at det, han under saadanne Forhold skal spare op af sin Lønning, vil blive meget lidt. Jeg tror derfor, at Forstriften i sidste Punktum af 4de Stykke i §. 1: „Samme Regel følges, naar hjemsendte Befalingsmænd og Ligefillede indfalder osv.“ burde forandres saaledes, at vi traf en mindre rigorøs Bestemmelse med Hensyn til Sekondlieutenanter, da det ikke kan negtes, at de pekuniære Spørgsmaal ved Balget af, om man skal lade sig uddanne til det One eller det Andet, maa spille en Rolle, og det er sikkert og bevisligt, at Mange, der af Hensyn til Vren, derved have ladet sig lede til at søge Uddannelse som Officer, gaaes ved senere Indfaldelser have følt sig meget trykkede ved at skulle forsyne sig med nye Munderingsskytter, og at Andre, der ere blyenne belerte af disses Erfaring, have ladet sig afholde fra at søge hen i en Retning, der kan være gavnlig for Hæren, og som jeg derfor tror, at man maa søge at afkræfte dem fra, saa lidt som mulig. Hvad dette første Udsnit ibrigt angaar, da skulde jeg med et Par Ord omtale §. 14. Man maa jo se en saadan Paragraf i Belysning af de øvrige Forslag, der ere forelagte fra Regjeringens Side, og naar den høitagtede Minister udtaler, at han har fulgt de samme Principer med Hensyn til Oageringsbestemmelserne som dem, der ere fulgte med Hensyn til Forholdelsesnormerne for Embedsmændene i det Hele taget, saa er det ganske rigtig; men der forekommer mig dog den Underlighed, at der vil være en Del af en enkelt Klasse, som efter dette Forslag, hvis det gik igjennem, og hvis man forudsætter, at Forslaget om Forøgelse af Lønningerne for Embedsmænd ogsaa gik igjennem — og i den Belysning maa man som sagt se det Hele — slet ikke vil faae noget Tillæg. Det er nemlig endel af de ældste Generaler. Der bestemmes her i Lovforslaget, at Generallieutenanter skulde lønnes med 9000 Kr., og Generalmajorer med 8000 Kr. For Dieblittet og Forholdet saaledes, at de 6 ældste Generaler lønnes med 4000 Rd. eller 8000 Kr., og de 6 yngste med 3500 Rd. eller 7000 Kroner. Naar vi nu tænke os denne Lov gjennemført, vil Følgen blive, at 2 høit 3 af de ældste Generaler ville blive Generallieutenanter og de andre 3 eller 4 af de ældste Generaler ville da blive staaende paa den Gage, de nu have, og ville altsaa Sagen set i Belysning af Forslaget om Tillæg til Embedsmændenes Lønninger, være de eneste Embedsmænd i hele Staten, der ikke fik Tillæg. Jeg tror, at dette overfor den siebliffelige Situation i sin Helhed, vil have onermaade lidt praktisk Betydning.